

вянски племена въ полуострова образували друга езикова група, българската. Понеже тия племена живѣли разединено, императоритѣ се заловили още въ втората половина на VII вѣкъ да ги подчинятъ едно слѣдъ друго подъ властѣта си. Тѣ започнали най-напрѣдъ борба съ македонскитѣ славяни, отъ които едни имъ се подчинили доброволно, а други—насила. Това подчинение ставало наистина бавно и само по име, но пакъ е било много опасно, защото нѣкои отъ подчиненитѣ славяни започнали да усвояватъ езика и нравитѣ на византийцитѣ, да ставатъ християни и да се погърчватъ. По такъвъ начинъ, благодарение на здравата държавна и военна наредба на византийцитѣ, на сравнително много по-високата имъ култура, а особно на християнството, славянскитѣ племена щѣли да се подчинятъ постепенно на Византия, да изгубятъ езика си и да се прѣтопятъ въ чисти ромеи. Отъ това опасно положение ги избавили старитѣ имъ бойни другари, българитѣ, които прѣминали о вѣре Дунава, обединили постепенно по-голѣмата частъ отъ тѣхъ и турили основа както на политическата имъ независимостъ, така и на по-нататашното развитие на народната имъ самобитностъ, като създали отъ тѣхъ извѣстния въ старо вѣре български народъ. А пъкъ племената отъ сърбохърватската група, защитени задъ гърба на българската, били осигурени отъ всѣко прѣко влияние и насилие на Византия, та затова и продължавали още дълго вѣре да си живѣятъ разединено и даже да враждуватъ по между си.

